

Samuel

Ja

Esikoisten
lunastus

JOHNNY
Kniga

viid
kin

Samuel Davidkin

ESIKOISTEN
LUNASTUS

ROMAANI

JOHNNY
Kniga

*Omistettu vanhemmilleni Irjalle ja Kaj Joramille,
ja vaimolleni Marjutille.*

COPYRIGHT © SAMUEL DAVIDKIN 2016

ULKOASU: MARTTI RUOKONEN

JOHNNY
Kniga

JOHNNY KNIGA KUSTANNUS,

IMPRINT OF WERNER SÖDERSTRÖM CORPORATION,

PL 314 (Korkeavuorenkatu 37), 00101 Helsinki

www.kirja.fi

www.johnnykniga.fi

ISBN 978-951-0-41260-2

PAINETTU EU:SSA

MIEHEN SILMÄT rävähtivät auki. Hän ponnahti ylös sängyssään ja kävi istumaan sen reunalle. Sydän tuntui hakkaavan epätahtiin, ja kylmä hiki valui noroina ohimoille ja poskille.

Tavanomaisen painajaisen jälkeen hänen olonsa olisi alkanut vähitellen helpottaa, mutta nyt hän alkoi täristä entistä rajummin. Hiki tipahteli ripsille ja alkoi kirvellä silmiä. Hengitys muuttui nopeammaksi.

Mies nousi, pesi kasvonsa kylmällä vedellä ja pukeutui. Hän ei laittanut valoja päälle ja hiipi varpaisillaan, jotta ei herättäisi perhettä. Hän veti lenkkikengät jalkaan, päälleen kevyen takin ja sulki ulko-oven.

Kello oli kolme yöllä. Kesä oli loppuillaan, ja ulkona pimeää. Kuutakaan ei näkynyt. Ilmassa oli viileää kosteutta, joka tuntui lempeältä kasvoilla.

Helsingin kadut olivat lähes autioita. Mies käveli Töölönlahdelle päin. Hän ylitti Mannerheimintien, jota pitkin kulki yksinäinen taksi, musta Mercedes. Pari vuotta aiemmin niitä olisi näkynyt useita. Oli vuosi 1993, ja Suomi oli syvässä lamassa.

Mies kiersi Töölönlahtea ja nousi sen itärannan korkeimpaan kohtaan, Sinisen huvilan eteen. Merenlahti alhaalla hänen edessään oli peilityyni, ja sen musta pinta heijasti ympäröivän kaupungin valoja.

Tuo uni. Hän oli nähnyt sen ennenkin – silloin, kun hänen poikansa oli ollut vastasyntynyt. Siitä oli kaksitoista vuotta, mutta

uni oli yksityiskohtiaan myöten sama. Hänen mieltään kalvoi outo ja epämiellyttävä aavistus. Se oli tunne väistämättömyydestä eikä hän tiennyt, miksi oli saanut sen seurakseen.

Unessa miestä seurattiin, jahdattiin. Hänen poikansa oli hänen vierellään. Mies piilotteli salaisuutta, jossa oli hänen takaa-ajajilleen jotain tärkeää. Lopulta, koska hän ei suostunut luovuttamaan sitä, he ottivat pojan hengiltä.

Nyt, yksin Töölönlahden rannalla, mies ei voinut olla kysymättä, mikä oli se voima, joka oli tuonut hänelle saman unen uudelleen. Taivaan musta kupu tuntui vangitsevan hänet paikalleen. Hän ei voisi kertoa unesta kenellekään.

Seuraavina päivinä ja öinä miehen mieliala vähitellen koheni. Hän näki poikaansa joka päivä ja vei pojan muutamana aamuna autolla kouluunkin, vaikka matkaa oli vain puolitoista kilometriä. Uni ei ollut voinut merkitä mitään.

Mutta viikon kuluttua mies näki jälleen saman unen. Ja myös sitä seuraavana yönä.

Uni alkoi toistua. Mies heräsi siihen aina keskellä yötä, ja hänelle muodostui tavaksi ottaa kulaus viskiä, pukeutua talvitakkiin ja harppoa kääntötuoli mukanaan talon ylimmän kerroksen tuuletusparvekkeelle. Hän laittoi tuolin kapean ulkokaiteen eteen ja istui odottamaan, että epätoivo väistyisi.

ENSIMMÄINEN OSA

(Kaksi vuosikymmentä myöhemmin)

1.

VAATTURI ILMESTYI takahuoneesta helpottuneen näköisenä.

Leo Asko nousi tuolistaan. Aamuauringon säteet lankesivat huoneeseen melkein vaakasuoraan ja paljastivat vaatturia ympäröivän pölypilven. Asko – häntä oli lähes aina kutsuttu sukunimellään – tunsu olonsa hieman epämuikavaksi, koska tiesi, että vaatturilla tuskin oli yhtäkään vaikeampaa asiakasta kuin hän. Asko poti aina lievää syyllisyyttä, kun hän yleensä alkukevääisiin tilasi uuden puvun. Mittauksia ja sovituksia tulisi useita. Hänen oli silti käytettävä vaatturia, koska valmiit puvut eivät yksinkertaisesti istuneet hänelle. Niin oli aina ollut, eikä hän tiennyt tarkalleen, mistä se johtui.

Asko puki tummanharmaan puvun ylleen. Vaatturi kiertele häntä ja tarkisti sen istuvuuden. Silloin Asko huomasi, että häntä heikotti. Se oli tavallista ennen uuden tehtävän alkamista. Nyman oli soittanut edellisenä iltana. Onneksi tämä oli muistanut oikeuden, jonka Asko oli vaivalla neuvotellut itselleen: Asko halusi tutustua kohdalleen tuleviin tapauksiin ilman ennakkotietoja. Hän halusi, ettei mikään hämärtäisi hänen arvostelukykyään. Tarkemmin sanottuna kyse oli luovuudesta. Ennakkotiedot rajasivat sitä ja johtivat ennakkoluuloihin. Nyman oli ollut niukkasanimen, sanonut vain osoitteen ja ajan. Korkeavuorenkatu 15, kello yhdeksän.

Vaatturi pyysi Askoa istumaan vielä hetkeksi. Pian neula liikkui ripeästi Askon kauluksessa. Tuolin edessä oli pieni pöytä, jolle oli asetettu puukehyksiin kuvat kahdesta lapsesta, tytöstä ja pojasta.

Tytöllä oli pitkät vaaleat hiukset poninhännällä ja tuima katse. Ilmettä pehmensi leveä hymy. Aivan kuin hän olisi juuri antanut moitteen, mutta sitten heltynyt. Kääntäessään katseensa poikaan Asko vavahti.

– Enää muutama kohta, vaatturi sanoi ja laski kätensä Askon olkapäälle.

Poika katsoi kuvassa kameran ohi alaviistoon. Hänellä oli lyhyet ruskeat hiukset ja muutama pisama. Poika ei hymyillyt ja näytti vähän surumieliseltä, mutta hänessä oli jotain muutakin. Se häiritsti Askoa. Hän oli tavoittamaisillaan ajatuksen, mutta juuri silloin vaatturi oli saanut työnsä päätökseen ja pyysi hänet peilin eteen. Puku näytti hyvältä.

Asko käveli vaatturilta muutaman korttelin matkan sovittuun paikkaan. Nyman seisoi ryhdikkäänä korkean talon punatiilijulkisivun edessä. Hänellä oli päässään harmaa lippalakki, jonka lippa oli niin alhaalla, että silmiä tuskin näkyi. Nuorempi rikoskonstaapeli Nyman oli Askon ikäluokkaa, vähän yli kolmenkymmenen, vaikka näytti Askoa nuoremmalta. Hän nyökkäsi lähes huomaamattomasti ja avasi talon ulko-oven. Miehet kapusivat portaita neljänteen kerrokseen.

Nyman setvi avainnippua jyrkän vanhan puuoven edessä. Samassa kerroksessa oli kaksi muuta ovea. Hän sovitti avainta lukkoon. Askon pulssi nousi.

– Odota.

Nyman pysähtyi ja katsahti Askoon.

– Mitä?

– Onko täällä tapahtunut rikos?

– Sitä epäillään.

– Tiedämmekö, kuka asuntoa on käyttänyt?

Nyman pudisti myötätuntoisesti päätään. Samalla hänen suupielensä nousivat aavistuksen. Hän tiesi, että Asko oli asettanut itsensä vaikeaan asemaan. Askon toimintatapaan oli suos-

tuttu, mutta samalla hänen ensipäätelmänsä oli toisinaan helppo kumota pelkkien ennakkotietojen valossa. Edellisessä tapauksessa Askon alustavat johtopäätökset olivat olleet täysin väärät. Hän oli uskonut vakaasti, että rikoksen uhri oli ollut nainen, vaikka uhri oli ollut mies. Asko oli puolustautunut, ja päällystö oli antanut asian olla. Hän oli pyytänyt, ettei hänelle edelleenkään annettaisi tietoja eteen tulevista tutkinnoista ennen kuin hän itse pyytäisi. Nymanista oli kohtuutonta, että tähän oli suostuttu, vaikka Askolla oli vanhan loppututkielman jälkeen perin vähän näyttöjä. Viime ajoilta oli vain yksi oivallus edellisenä vuonna ratkenneessa pienessä jutussa. Oliko jotain, mitä Nyman ei tiennyt? Joka tapauksessa päällystön kärsivällisyys oli koetuksella, ja Nyman aavisti, että tämä saattoi olla Askon viimeinen tutkinta.

Miehet astuivat sisään huoneistoon. Nyman laittoi lateksihan-sikkaat käteen ja antoi Askolle toiset. Asko pani merkille, että Nyman oli käynyt siellä aiemminkin, koska tämä kääntyi heti ovesta oikealle ja painoi valokatkaisijaa hetkeäkään sitä etsimättä.

– Kuinka paljon täällä on putsattu?

– Ei lainkaan, paikka oli tyhjä. Lukuun ottamatta noin viikon verran mainoslehtiä.

Huoneisto oli todellakin tyhjä. Kalusteita ei ollut. Asko meni pienestä eteisestä halliin. Lämpöhuoneisto näytti jonkin verran alle sataneliöiseltä. Nyman seuraili Askoa ja meni sitten katselemaan olohuoneen ikkunoista Korkeavuorenkadulle. Kadun vastakkaisella puolella kohosi Johanneksenkirkko, ja sen takana häämötti sohjoinen kenttä, jonka jäällä oli vielä muutamaa viikkoa aiemmin voinut luistella. Lautalattia narisu Nymanin raskaiden askelten alla. Hän nojasi kyynärpäillään ikkunalautaan ja huokaisi. Asko yritti olla häiriintymättä. Ikkunalaudatkin saattoivat olla tutkinnassa kiinnostavia kohteita, ja Nyman tiesi tämän hyvin. Vaikutti siltä, että tapaus ei ollut kovin tärkeä. Tai sitten Nymanille ei ollut kerrottu kaikkea.

Asko pyyhkäisi kädellään lattiaa. Asunnossa oli siivottu tarkasti. Hän jatkoi keittiöön, jota ei ollut uusittu pariin vuosikymmeneen. Hän päätteli, että asunto oli saattanut olla pitkään vuokralla.

– Mitähän tällaisesta saisi maksaa? Nyman pohti ääneen.

Asko ei vastannut, vaan suuntasi huoneeseen, jonka hän oletti toimineen makuuhuoneena. Sen ikkunat antoivat sisäpihalle, kuten keittiönkin.

– Ainakin täällä pitäisi tehdä remontti, Nyman jatkoi. – Ja halli vie paljon hyvää tilaa.

Asko pysähtyi otettuaan vain pari askelta makuuhuoneen puolelle. Hän haistoi jotain. Se oli hyvin heikko miehen hajuveden tuoksu. Se oli hänelle tuttu, mutta hän ei saanut mieleensä, mistä. Joka tapauksessa haju oli harvinainen, ja muisto siitä liittyi vuosien taakse. Asko tiesi tämän siitä, että hänen päänahkansa iho-
huokokset korvien takana nousivat pystyyn, ja niin tapahtui lähes aina, kun menneisyys pyrki sekoittumaan nykyhetkeen, ja jokin vanha muisto kiipesi kohti tietoisuutta. Nyman tuli makuuhuoneen ovelle ja katseli tutkivasti Askoa, joka lähti kiertämään huonetta. Asko avasi makuuhuoneen kaapit, mutta nekin olivat tyhjiä. Hän ei enää tavoittanut hajuveden tuoksua. Asko kävi läpi muun asunnon, ja häntä alkoi hermostuttaa. Hän ei ollut löytänyt oikeastaan mitään, ja Nyman katseli jo tuon tuosta kelloaan. Asko meni makuuhuoneen ikkunan luo. Sisäpihalla näkyi kaksi matalampaa kerrostaloa, ja niiden takana korttelin toisella laidalla nousivat Kasarmikadun talot.

Nyman oli jo avannut sisemmän ulko-oven ja näppäili sen edessä puhelintaan. Asko otti muutaman nopean askeleen keittiöön ja availi sen kaappeja. Jääkaappikin oli paikallaan. Sen pinnat oli pyyhitty, mutta kuluneisuudesta näki, että jääkaappi oli ollut ainakin jossain vaiheessa runsaassa käytössä. Kaikki kaapit olivat tyhjiä.

Juuri kun Asko oli laittamassa keittiön kahta viimeistä veto-laatikkoa kiinni, hän huomasi jotain. Laatikkojen päätylautojen ylätahkoissa oli pienet merkinnät, ilmeisesti kuulakärkikynällä tehdyt. Yhdessä oli N-kirjain ja toisessa vasemmalle ylös avautuva spiraalin alku, aivan kuin joku olisi yrittänyt piirtää kotilon. Asko käsitti, että oli seissyt jonkin aikaa paikallaan, mikä saattaisi herättää Nymanin huomion. Hän oli päättänyt olla mainitsematta havainnoistaan Nymanille, koska ei halunnut antaa tälle mahdollisuutta kertoa niistä päällystölle ensimmäisenä. Niinpä hän työnsi laatikot kiinni ja silmäili vielä nopeasti kaikki huoneet läpi, yritti rakentaa mieleensä huoneiston pohjapiirroksen ja tuli vastahakoisesti eteiseen. Nyman avasi ulko-oven ja astui porraskäytävään. Asko huomasi, että ulko-oven karmissa oli kaksi pientä naulanreikää, jotka näyttivät tuoreilta ja rikkoivat valkoisen maalin. Ne olivat hänen kaulansa korkeudella. Niistä toinen oli ylemmänä kuin toinen, mutta ne eivät olleet aivan samassa pystylinjassa. Asko katsahti Nymaniin, joka näppäili edelleen puhelintaan. Asko riisui hansikkaat ja astuessaan porraskäytävään antoi sormiansa lipua naulanreikien yli. Nyman sulki huoneiston.

Kadulla Nyman kääntyi Askon puoleen.

– Jäikö mitään käteen?

Hetken aikaa Asko ajatteli, että Nyman oli huomannut naulanreiät. Sitten hän katsoi Nymanin ilmettä ja päätteli toisin.

– Minun on lähdettävä palaveriin, Nyman sanoi tiukempaan sävyyn. – Sinulta odotetaan jotain ajatusta tästä tapauksesta huomenaamuna.

Miehet lähtivät eri suuntiin. Parikymmentä metriä kuljettuaan Asko pysähtyi ja katsoi vasenta kättään. Hänen sormenpäissään oli pieniä valkoisia maalinjäämiä.

Koko loppupäivän Asko mietti asuntoa. Hän osti Isolta Roobertinkadulta kahvin ja käveli se kädessään Fredrikinkadulle ja aina sen päähän asti Temppeliaukiolle. Tavallisesti hän olisi kulkenut

ryhdikkäänä, mutta nyt hän käveli pää painuksissa ja mietteläänä. Asko oli hermostunut, ja välillä hänen mielensä valtasi pelko siitä, että hän menettäisi työnsä. Miten tuosta asunnosta voi saada mitään irti? Olivatko hänen esimiehensä antaneet tämän tehtävän hänelle, koska halusivat päästä hänestä eroon? Hän ei pitänyt sitä mahdottomana, koska heidän yksikössään etsittiin parhaillaan säästökohteita. Samalla hän kuitenkin uskoi, että tehtävä oli aito.

Asko kiersi Temppeli aukion ja laskeutui sen pohjoispäädyn kiviportaita Oksasenkadulle. Hän huomasi, että oli juonut kahvista vain yhden siemauksen, ja nyt se oli jo haaleaa. Päästyään Museokadun puolivälissä sijaitsevaan kotirappuunsa hän nousi hissillä kuudenteen kerrokseen.

Askon asunto oli pieni kaksio, jossa hän oli asunut pian viisi vuotta eli suurin piirtein saman ajan, jonka oli tavalla tai toisella ollut poliisin palveluksessa. Aika alkoi loppuututkielmasta, jossa hän oli tutkinut sitä, miten poliisi voisi tehostaa kadonneiden henkilöiden tapausten selvittämistä. Nykyään Asko ajatteli, että tulokset eivät olleet kovinkaan merkittäviä, mutta silloin hän oli esittänyt ne itsevarmasti ja saanut jonkin verran huomiota. Nyt kukaan ei enää muistanut tutkimusta, ja hyvä niin.

Se, että hän ajatteli lopputyötään, oli huono merkki. Lopputyön alkusysäyksen voimalla hän oli päässyt nuoremaksi ja siten vanhemmaksi rikoskonstaapeliksi, ja nyt tuo ura oli vaakalaudalla.

Asko järjesteli asuntoaan iltaa varten. Hän oli odottanut tätä iltaa, sillä Tuva saapuisi ensimmäisen kerran vierailulle hänen luokseen. Mutta sitä ennen hänen oli ajateltava muuta ja terästydyttävä.

Hän oli huomannut Korkeavuorenkadun asunnossa kolme asiaa – hajuveden tuoksun, merkinnät keittiön laatikoissa ja nauhanreiät – ja oletti, että ainakaan yhtä niistä muut eivät olleet huomanneet. Nymanin tarkkaavaisuus ei ollut parhaasta päästä,

mutta asunnossa lieene edellisenä päivänä käynyt myös muita.

Oliko mahdollista, että hajuveden tuoksu olisi tarttunut poliisista? Asko piti sitä epätodennäköisenä, koska tuoksu oli niin erikoinen. Entä naulanreiät? Se, että kuivaa maalia oli jäänyt hänen käteensä, tarkoitti, että ovenkarmista oli hiljattain irrotettu jotain. Itse kiinnitysajankohdasta se ei kertonut paljonkaan, paitsi että esine oli kiinnitetty asunnon edellisen maalauskerän jälkeen.

Asko päätti tutkia hajuveden alkuperää ja lähti kiertelemään keskustan hajuvesimyymlöitä ja käymään läpi harvinaisimpia miesten tuoksua. Hän vieraili puolessa tusinassa myymälässä, mutta hänen etsimäänsä tuoksua ei löytynyt. Niin Askon mielessä kypsyi päätelmä: henkilö, jonka hajuveden tuoksu oli jäänyt asuntoon, ei välttämättä asunut vakituisesti Suomessa eikä naapurimaissa.

Asko tarvitsi kipeästi lisää materiaalia seuraavaksi aamuksi. Hän käveli päämäärättömästi keskustan katuja ja yritti ajatella. Ilta lähestyi, ja hän tiesi, että hänen pitäisi ostaa jotain Tuva varten ja siivota asunto paremmin. Asko pohti Korkeavuorenkadun asunnon laatikoissa näkemäänsä merkintöjä. Ne saattoivat olla vanhoja, ja niissä ei välttämättä ollut mitään kiinnostavaa. Hän kuitenkin päätteli, että merkinnät eivät olleet osa muuta piirrettyä tai kirjoitettua kokonaisuutta, esimerkiksi sanaa, jonka muut kirjaimet olisi pyyhitty pois, sillä molemmat merkinnät olivat laatikon etulaudan ylätahkon keskellä eikä niissä ollut merkkejä pyyhkimisestä.

Asko palasi kotiin. Hän ei ollut syönyt mitään aamiaisen jälkeen, ja jääkaappi oli lähes tyhjä. Kello oli kuusi, Tuva saapuisi tunnin kuluttua. Asko päätti soittaa Tuvalle ja ehdottaa, että he menisivät sittenkin ulos syömään. Tuokion hiljaisuuden jälkeen Tuva suostui. Asko tiesi, että Tuva olisi mielellään tullut hänen luokseen. Niin he olivat sopineet. He olivat käyneet ulkona syömässä jo tusinan kertaa. Olisi ollut aika mennä eteenpäin.

Tuva odotti häntä ravintolan edessä Aleksanterinkadulla. Hänellä oli päällään tummansininen polviin asti ulottuva untuvatakki ja vaaleanruskea villamyssy, jonka alta lainehtivat vaaleat hiukset.

- Aina vähän myöhässä, Tuva sanoi ja hymyili varovasti.
- Tiedän, anteeksi.

Asko viittoi ravintolaan ja he astuivat sisään. Hän aisti Tuvan pettymyksen, vaikka tämä yrittikin olla näyttämättä sitä. He istuivat pari tuntia ja puhuivat. Tuva oli enemmän äänessä, ja Asko kuunteli. Välillä hän huomasi, että ei ollut kuunnellut Tuvaa hetkeen. Kyse ei ollut siitä, ettei hän olisi pitänyt Tuvan sanoista. Päinvastoin. Asko tunsu olonsa rauhalliseksi kuunnellessaan Tuvaa, jolla oli soinnikas altto ja aksentissa ruotsinkielinen korostus. Toisinaan Askoa hymyilytti, koska korostus oli niin vahva. Hän mietti, olivatko Tuvan vanhemmat suojelleet tätä suomen kieleltä, mutta ei ollut kehdannut kysyä. Tuva oli kolmekymmentävuotias lakimies ja saanut juuri ylennyksen maineikkaassa asianajotoimistossa. Heidän illallistensa aikana Asko oli joitakin kertoja hieman hämmentynyt siitä, kuinka paljon hän piti Tuvasta. Se sai hänet nolostumaan, ja hän tunsu punan nousevan kasvoilleen.

– Mikä kiinnitetään ovenkarmiin? Asko kysyi äkkiä ja yritti ryhdistäytyä.

Tuva nojasi tuolissaan taaksepäin ja kohotti kulmakarvojaan.

– Missä henkilölain momentissa mainitaan sopimuksen pätevydestä? hän vastasi tiukasti.

Asko nauroi ensimmäistä kertaa muutamaan päivään. Tuva aavisti heti, kun Asko puhui jostain työhön liittyvästä. Hän myös tiesi, että Asko ei saanut puhua sellaisesta, etenkin meneillään olevista tutkimuksista. Tuva hymyili ja kallisti päätään. Asko ei ollut varma, katsoiko Tuva häntä säälivästi vai kaipaavasti vai kumpakin.

– Tuva...

Askon henkeä alkoi ahdistaa. Hän olisi halunnut sanoa Tuvalle jotain lämmintä, jotain mikä olisi luonut heidän välilleen hiukan pysyvyyttä. Ehkä hän olisi sanonut, jos hänen ajatuksensa eivät olisi olleet niin kiinteästi Korkeavuorenkadun asunnossa. Tai ehkä se olisi ollut silloin vielä vaikeampaa. Hän luovutti mielessään ja epäili, että he jäisivät ikuisesti kevyen illalliskeskustelun tasolle.

– Minun on herättävä aikaisin huomenna, hän sanoi.

– Saatatko minut kotiin?

Ulkona oli pimeää, vähän pakkasta ja satoi harvakseltaan kevyenä leijailevaa lunta. Muuten talven aikana sataneet lumet olivat jo hyvää vauhtia sulamassa, ja edelliset päivät olivat olleet lämpimiä. He kävelivät Esplanadin poikki Kasarmikadulle ja jatkoivat sitä pitkin Tuvan kotitalolle saakka. He hyvästelivät talon edessä, Tuva avasi rapunoven ja jatkoi kolmannen kerroksen yksiönsä.

Asko päätti kävellä kotiin Korkeavuorenkadun kautta. Hän käveli oven ohi, josta oli aamulla astunut sisään Nymanin kanssa. Talon lähes kaikissa ikkunoissa oli valot. Naapurit varmasti tietävät jotain asunnosta, Asko ajatteli. Tietenkin, mutta hänellä pitäisi olla jotain valmiina jo seuraavana aamuna.

Päästyään kotiin Asko katseli omia ovenkarmejaan ja pohti, mitä niihin voisi kiinnittää nauloilla ja oliko asialla mitään merkitystä. Sitten hän avasi keittiön vetolaatikkonsa, kävi läpi niiden sisältöä ja mietti, miksi kukaan tekisi niihin merkintöjä ja oliko silläkään mitään merkitystä.

Asko meni nukkumaan varmana, että hänen uransa lopun alku koittaisi seuraavana aamuna.

2.

ELIA SEISOI pienen kopin keskellä olevan kuopan reunalla ja katsoi alas. Reunaa vasten lepäsi tikapuiden yläpää. Hän oli juuri lähettänyt yöksi pois kolme nuorta miestä, jotka olivat lapioineet hiekkaa koko päivän. Kuopan syvyys oli muutamia metrejä. He olivat saavuttaneet kallion kaksi päivää aiemmin, ja kuopan kohdalla kalliiossa oli ollut ympyränmuotoinen, hiekalla täyttynyt aukko. Se kertoi, että paikka oli oikea, ja niin kaivuun viimeisimmältä metriltä seinämät olivat olleet kalliota.

Hän kieritti hiuskiehkuraa ohimoltaan sormensa ympärille, kuten oli tottunut tekemään silloin, kun ajatteli erityisen kiihkaasti. Hän mietti heihin kohdistuvaa uhkaa. Se oli hyvin todellinen, ja heidän puolustautumiskeinonsa vähissä. Kaikki oli hänen vastuullaan.

Elia nosti katseensa ja meni ikkunaan. Ulkona oli pimeää. Pihan paljaiden puiden takana häämötti Kansalliskirjasto. Elia tuijotti sen matalaa kupolia, jonka ikkunoista hohti himmeää valoa. Väsymys tuntui lempeältä jäsenissä ja painoi silmäluomia. Hetken päästä hänestä alkoi näyttää kuin hän olisi lähestynyt kupolia. Äkkiä hän tunsu seisovansa kirjaston katolla ja näki kupolin puoliympyrän muotoisten ikkunoiden ohuet jakokarmit yksityiskohtaisen tarkasti edessään. Sitten korkeanpaikkamammo sai kaiken pyörimään ja salpasi hengen. Hän hieroi silmiään ja painoi päänsä. Nyt silmien edessä oli taas kopin tumma lattia, ja kammo loittoni. Hänen oli täyttynyt nukkua aivan liian vähän edellisinä öinä. He olivat joutuneet hylkäämään ensim-

mäisen majapaikkansa eikä uudessa paikassa ollut kunnon sänkyjä.

Oli myöhä ja kylmyys kävi luihin. Elia astui ulos kopista ja veti ohutta takkia tiukemmin ympärilleen. Aika oli vähissä. Seuraavina päivinä oli saatava tuloksia.

3.

ASKO NUKKUI, mutta hänen mielensä liikehti.

Hän seiso i keskellä asuntoaan, kun hän äkkiä erotti olohuoneen seinässä oven ääriviivat, jotka valkoisen seinämaal in peittämät saranat katkaisivat. Kuinka hän ei ollut huomannut ovea aiemmin? Hän etsi sen laidalta kahvaa tai lukkoa, mutta ei löytänyt mitään. Sitten hän työnsi ovea, ja se antoi myöten. Hän astui käytävään, joka kulki talon ulkoseinän viertä ja josta isot ikkunat tekivät valoisan. Käytävän sei niä peittivät hämähäkinseitit. Ikkunalautoja ja lattiaa verhosi paksu pölykerros.

Asko oli haltioissaan. Hän oli löytänyt jotain, mikä oli ollut kauan kadotettuna. Lisäksi hän piti ajatuksesta, että hänen asuntonsa olikin suurempi kuin hän oli luullut. Asko käveli käytävää eteenpäin, ja kymmenen metrin päässä se päättyi toiseen oveen. Hän työnsi ovea, joka avautui tilavaan huoneeseen. Sen keskellä oli pöytä, jota ympäröivät kuluneet nahkasohvat. Huoneen takaosassa oli useita pienempiä pöytiä, jotka olivat täynnä kahvikuppeja, ja pöytien takana riippuivat tummat verhot. Huoneessa ei ollut ketään muuta kuin hän.

Askon katse kiinnittyi erääseen seinällä olevaan tauluun, jossa oli pelkästään tekstiä. Hän käveli lähemmäksi, mutta kirjaimet olivat hänelle vieraita. Nyt hän kuuli miehen äänen ja tiesi, että joku luki hänen edessään olevaa tekstiä. Hän kääntyi katsomaan, mistä ääni tuli, muttei nähnyt ketään. Se tuntui kantautuvan huoneen takaosan verhojen takaa. Hän harppoi verhojen luo ja avasi

ne. Niiden takaa alkoivat leveät ja loivasti kaartuvat portaat alas-päin. Portaita peitti punainen matto, ja seinää kiertävän puisen kaiteen taakse oli upotettu himmeät valot. Ääntä ei enää kuulu-nut, mutta Asko lähti laskeutumaan portaita. Pian hänen kor-viinsa kantautui vaimeaa puhetta edestäpäin. Hän oivalsi, että oli hotellissa, jonka aulaan portaat päättyisivät. Puheensorina voimis-tui. Hän kiihdytti askeleitaan.

Kohta hän näki, että portaiden juurella seisoj tummahiuksi-nen, hontelorakenteinen mies, joka viittoili häntä seuraamaan. Mies luikahti verhojen taakse, jotka olivat samanlaiset kuin por-taiden yläpäässä. Asko oli lähes varma, että mies oli hänen enti-nen kollegansa Daniel.

Hän yritti seurata miestä, mutta menetti tasapainonsa ja alkoi kaatua porraskäytävän seinää vasten. Juuri, kun hänen päänsä oli osumassa seinään, hän heräsi.

Daniel! Tuoksu oli hänelle tuttu New Yorkista, jossa hän oli osal-listunut seminaariin kollegansa Daniel Janovskyn kanssa vuosia aiemmin. Ehkä Daniel muistaisi tarkemmin, mikä se oli ja mihin se liittyi. Askolla ei ollut muuta johtolankaa, joten hän päätti soit-taa Danielille. Hän löysi Danielin numeron puhelimensa muis-tista, vaikka he eivät olleet puhuneet aikoihin. Kello oli neljä aamulla. Hän mietti vielä hetken, oliko järjissään, käveli pari ker-taa asuntonsa ympäri ja joi lasillisen vettä.

– Janovsky, uninen ääni vastasi.

– Leo Asko täällä. Pahoittelut, että soitan tähän aikaan, mutta tarvitsen apuasi eräässä tutkinnassa.

Daniel ei vastannut vähään aikaan.

– Asko. Mistä on kyse?

– Muistatko New Yorkin?

– Siitä on monta vuotta.

– Pääsetkö Johanneksenkirjon eteen tunnin päästä?

– Kenttätutkimuksiin? Daniel kysyi yllättyneenä.

Asko käsitti, että pahimmillaan tästä olisi seurauksia myös Danielille. Hän selvitti kurkkuaan ja veti syvään henkeä.

- Otan täyden vastuun. Saattaa olla kyse urani jatkumisesta.
- Tunnin päästä?

Daniel Janovsky oli siirretty rikoskonstaapelin paikalta toimitustöihin pari vuotta aiemmin. Siirto johtui siitä, että juutalainen Daniel oli kieltäytynyt työskentelemästä sapattina, joka alkaa ennen pimeän tuloa perjantaina ja kestää vuorokauden. Daniel oli ollut apulaistutkijana tapauksessa, josta oli saatu uutta tietoa eräänä alkusyksyn perjantaina illansuussa. Tiedot eivät olleet erityisen kiireellisiä, mutta niistä haluttiin sunnuntaiksi tiivistelmä. Ensimmäinen oli yritetty tavoittaa tapauksen toista apulaistutkijaa tekemään tarvittava paperityö, mutta tämä oli lähtenyt viikonlopuksi purjehtimaan, ja niin käännyttiin Danielin puoleen. Daniel ei kuitenkaan vastannut puhelimeen, ja ylikonstaapeli oli lähtenyt hakemaan Danielia kotoa vain tavoittaakseen tämän vaimon, joka oli kertonut miehensä menneen synagogaan Malminkadulle. Ylikonstaapeli oli jatkanut synagogaan ja löytänyt Danielin sieltä. Tämä oli kyselty työtehtävästä ja päätelty, ettei kenenkään henki tai terveys riippunut siitä ja että joku muu voisi yhtä hyvin hoitaa asian. Niin Daniel oli kieltäytynyt lähtemästä.

Kuullessaan tästä apulaispäälikkö Lindberg oli hyllyttänyt Danielin jutusta, ja myöhemmin hänet päätettiin siirtää kokonaan pois kenttätutkimuksista. Asko ei ymmärtänyt Danielin ratkaisua, mutta samalla hänen oli vaikea käsittää siirtoa. Asko oli aina pitänyt Danielista ja oli harmissaan tämän puolesta, koska Daniel oli ollut yksikön lupaavimpia nuoria rikostutkijoita.

Asko pohti kuumeisesti, miten he pääsisivät sisälle asuntoon. Nymanin hälyttäminen oli poissuljettua. Tämä ei suostuisi aikatauluun eikä liioin päästäisi Danielia asuntoon. Juuri näistä syistä Nyman oli päällystön luotettu. Asuntoon oli päästävä jollain toi-

Helsinki.
Kolmen erakon salaisuus.
Kaksi kilpailevaa ryhmää.
Jonkun on hävittävä.

SAMUEL DAVIDKIN (s. 1983) on
syntyperäinen helsinkiläinen.

Esikoisten lunastus on hänen esikoisromaaninsa.

JOHNNY
Kniga

9 789510 412602
84.2 ISBN 978-951-0-41260-2

#kirja

WWW.KIRJA.FI

PÄÄLLYKSEN KUVA P J Bucknall LIEPEEN KUVA Veikko Somerpuro

PÄÄLLYS Martti Ruokonen